

(המשך מעמוד 33)

בתחושה שבגרים, דרכם לעבור בדרך פילאית מריצפת חדרם, במצב מלוכלך ומקומט, אל הארון, במצב נקי ומגוהץ. את זה כראי למנוע.

"מקטר ומיילל!"

יש לי תינוק בן חודשיים. זה הילד הראשון שלנו. בסך הכל הוא תינוק מאוד נוח, אבל בש עות מסויימות של היום, או הלילה, יש לו גאווים, והוא הופך לבכיין ומקטר ומיילל. הוא נרגע רק אם אני לוקחת אותו על הידיים, או אם אני לוקחת אותו למיטה שלנו בלילה.

אני לא רוצה שיהפוך לילד מפונק, ואני מתלבטת אם לקחת אותו על הידיים בשעות האלה ולנסות להרגיע אותו, מתלבטת אם הוא לא יתרגל לישון איתנו במיטה, ואחרי-כך יהיה קשה להרגיל אותו לישון במיטה של עצמו.

האם בשלב הזה של חייו צריך כבר להתחיל לחנך אותו?

האובת זיווח אברמסון

אל תפחדו לעזור לו. פינוק הוא, בין היתר, לעשות בשביל ילד מה שהוא יכול לעשות בעצמו. התינוק שלך אינו יכול לעזור ל עצמו כשכואבת לו הבטן. מגע גופני חם והרוק ותנועה הם שני אמצעים פשוטים ונפלאים להקל על מצוקה מעין זו.

הכבי הוא, כגיל זה, האמצעי היחיד העומד לרשות התינוק כדי לבטא את מצוקותיו ולשרוד, באמצעות הטיפול ההורי.

הטבע סידר לך בכטן תיבת תהודה, המגיבה חזק על הכבי של התינוק שלך, גורמת לך להרגיש איננוחות כאשר הוא כוכה ויוצרת את הצורך לעשות משהו כדי להקל עליו.

את כבר תרגישי אם הבקשה שלו להיות על הידיים תהפוך לדרישה מתמדת ולתנאי להפסקת הכבי. כל עוד יש שעות שבהן הוא רגוע ושובב בשקט, אל תדאגי. בקשר לשינה במיטתכם, אני קצת יותר מהססת. אם זה יהפוך לעניין של קבע, אז יתכן שיהיה קושי מסויים בשינוי הרגל זה.

באופן כללי בקשר לפינוק: זה לעולם איננו תוצאה של פעולה יחידה כזאת או אחרת. ההורים לא צריכים לחשוש יותר מדי בקשר ל העולם לא יקבע נושא אחד את ה תפתחות הילד.

פינוק הוא גישה כללית, שיטת פינוק שעלי-פה אסור לילד אף פעם לסבול, או לשאת תיכול. תמיד צריך להיות לו קל ונעים, ותפקיד ההורים הוא לעשותו מאד פשוט ככל רגע נתון.

הינוק הוא שיטת-הינוך שעלי פיה אבא ואמא מקבלים על עצמם את כל האחריות, נותנים את כל השרותים, פותרים לילד את כל ה בעיות, מציבים אותו במרכז עולמם ומבטיחים לו גן ששונים.

אם את רוצה להימנע מפינוק, עלייך רק לזכור שהכיוון שלקראת תו את מגדלת את הילד הוא הש תלכותו בעולם, ולא השתלבות העולם בו.

(המשך מעמוד 32)

ועצוב. חייו על-פי-רוב קשים, אז לפחות ביום-ההולדת חשוב לטעם אותו, להזמין הרבה חברים קרובים ובני-מישפחה. הגידי לא מפונק ויהיה מאושר מכל גילוי של תשומת-לב כל-פיו. אם יעשו לו מסיבה גדולה, שבה הוא יהיה המסמר, הוא פשוט יהיה מאושר ויידע גם איך להודות. מתנות, מה שירתר ובשפע, כן, הוא ממש נהנה מזה. זו עוד הוכחה שאוהבים אותו ולא שכחו אותו. אם יש כחו לחגוג לו ולברך אותו, הוא יגיד לעצמו שהוא ידע שכך יהיה, אז חבל לעשות לו עוגמת-נפש ואכזבה. לא מגיע לו, הוא זה שתמיד זוכר את ימי-ההולדת של כולם.

רלי

ממתנות לא כל כך איכפת לו. אם כן, בעצם, כל אחד אולי לקבל משהו. אבל הדלי מעדיף מתנה מקורית. לא מש-הו שכולם מקבלים. צריך להישוב ולהשתדל להתאים את המתנה לאישיותו. בכלל לא כל כך נעים לו שמוציאים כספים לכבודו. הוא חס על ממונם של חבריו. גם לא רוצה להרגיש חייב. אם חושבים לחגוג, אז כדאי להזמין המון חברים. אפילו את זה שרק אתמול הוא הכיר במיקרה בתחנת-האוטו-בוס. לא משנה. כולם חברים שלו וכל אחד מתאים להיכנס לביתו ולחגוג. לא איכפת לו ש-יחגוג במקום אחר, אצל חברים או באיזה מקום ציבורי. האוירי רה היותר מדי מישפחתית לא בדיוק מתאימה לו.

דנים

לא רק שחשוב לזכור את אותו היום. חשוב שכל מי ש-יהיה איתו אי-פעם בקשר יתקשר, יגיד מזל טוב ולא ישכח. הוא זוכר את כל מי ששכח. הוא, בכל אופן, מתייחס לימי-ההולדת של האחרים. על-פי רוב הוא מעדיף לא להזכיר שיש לו יום-הולדת ומצפה ש-יחגגו לו בצורה הולמת. בזמן המסיבה הוא יילך לעזור לה-גיש ולתת לאורחים הרגשה נעימה. כדאי גם להזכיר אותו מראש. חשוב לו להופיע במי-טב בגדיו ובהופעה הולמת. אם לא יראה יפה, הלך מצב-הרוח שלו וכל היום כבר לא שווה. מה לעשות? הוא רגיש.

מלה

אם חושבים לחגוג לו יום-הולדת, אז שיהיה קצר ומהיר. ואולי בחיק הטבע ובאיזה מקום זמון. לא להזיק אותו הרבה זמן, כי אחרת כולם יחגגו, אבל הוא לא יהיה שם, בני-נתיים זמון מצא לו עיסוק יותר מעניין. מתנות הוא ישמח לקבל, אבל לא משהו ציני וכבד, שתם משהו נחמד. לא כל כך רוצה שיוציאו הרבה כסף. נראה לו מיותר. הוא כבר יקנה לעצמו מה שהוא אוהב, כשהיה לו כסף. והרמוז מובן. ברור מה כדאי להביא.

איך להיות הורה

דוקטור ג'קיל

עמיתי לחזור בטכסי הביתה. עברה וולנו. בחור צעיר ישב באוטו, וזה היה הוא. (היא הצביעה על הצרונני).

הוא שאל לאן פני מועדות. לא הבנתי מה זה הפניך-מועדית הנה, כי אני לא מדברת עברית ספרוית. אני מדברת יותר את העברית הפשוטה. אמרתי לו שאני נוסעת להורים שלי ליפו. הוא אמר לי אם אני יכולה להתלוות איתו לשע-תיים-שלוש. אמרתי לו שאני גמרי תי את העבודה, והורי לא מסכימים שאחזור מאוחר. הם גם לא יודעים שאני עוסקת בזה.

אז הוא אמר לי, טוב, לחצי שעה. אמר שבי-20 ל-1 אהיה בבית. אני אחזור אותך. כמה יעלה לי? אמרתי לו 300 ש"ח, כי הייתי לחוצה. בכל 28 לחודש אני משל-מת לאמא שלי 500 שקל, עבור זה שאני מתגוררת בבית, ועושה בחשי-מל, וכל זה. עוד מחוץ לאוטו הוא נתן לי 40 שקל, ואמר לי: אם את תהיי בסדר, אני אוסיף לך בבית את השאר.

אני לקחתי סיכון, שעל כל מיקר-רה אז יש לי את ה-40 שקל לחזור. ברמת-השרון הייתי ערב קודם עם חייל, וידעתי שזה מרחק של 10 דקות מתל-ברוך. אבל הוא עשה סיבובים ולקח יותר מחצי שעה עד שהגענו לבית שלו.

"אני ביושנית"
כ שהיא ירד היתה לי הרגשה לא טובה שעומד לקרות משהו. ההרגשות שלי בדרך כלל לא מטעות אותי. היה לי צפוף כזה בלב. אמרתי, על כל מיקרה, שיהיה לי מיספר האוטו שלו. אני זוכרת

ארט כאנשים פרימיטיביים, שהיא מסתכסכת איתם בקלות. האב קל יותר מהאם, שהוציאה נגדה בשלב מסויים צו מישפטי שלא להיכנס לבית. היא מספרת כי המישפחה מרליקה נרות בערב-שבת ואוכלת בורקאס וביצים בשבת בבוקר. היא הכיבשה השחורה של המישפחה.

"צפון כזה בלב"

רור הצרונני, לעומת זאת, הוא ילד-שמנת של ארץ-ישר-אל היפה. הוא נולד לפני 30 שנה בחבלת, שכונה ותיקה ליד רחובות. הוא למד בבית-ספר מיקצועי במגמת אלקטרוניקה, שירת בצה"ל כטכנאי-בקררה בחיל-אוויר, ואף נשאר שנה בצבא-הקבע. מיד אחרי שרותו הצבאי נשא אשה והתחיל ללמוד לתואר הנרסאי-אלקטרוני-קה, תוך כדי עבודה במכון למחקר ביולוגי. הוא דובר עברית משוט-חת, אוהב ספרות ובעיקר את שירי-תה של יונה וולך, מעודן בטעמו ונעים-הליכות.

לדורון ילד בן 7, וזוה שנה הוא חי בנפרד מאשתו, אחרי שהתאהב נואשות בנערה צעירה, בת שכונה תו. לפני שנה עבר להתגורר בדירה שבורה ברמת-השרון, ופגישתו עם כמוצאי-שבת, ממסעדה בתל-א-ביב לביתו ברמת-השרון.

שולה סיימה את עבודתה בתל-ברוך והיתה בדרכה הביתה, ליפו, מוקדם, כדי שאמא לא תכעס עליה. הלחוק האחרון שלה השאיר אותה, לדבריה, ליד גלדיה מנוסנה, בכני-סה הצפונית לתל-אביב.
העידה שולה בביתה
מישפט:

"איפה אני מכירה אותו?"
מה הוא רצה ממני? ער היום אני משתגעת, לא יודעת מה הוא רצה... כשבילי מה הוא נקם בי בכלל? איפה הוא היה קובר אותי אילו הייתי מתה?"

דבריה של שולה (שם בדוי, כדי להגן על ילדיה הקטינים) משקפים את תמיהתם של כל שומעי המיקר-רה שקרה לה עם ררור הצרונני מרמת-השרון.

שולה וררור היו יכולים להיפגש אך ורק בתיאטרון-האנסורד או בר-החוביהונות בתל-ברוך. לא היה להם כל מננה משותף, חוץ ממי-ן.

שולה, ילידת יפו, בת למישפחה מרובת-ילדים, היא הרביעית מבין 14 הילדים. היא גדלה כעונ, ללא חינוך. העברית שבפיה עלגת, אבל היא מלאת חכמת-רחוב.

בגיל 17 ברחה מהבית והתחתנה עם נרקומן, בעל עבר פלילי. היא ילדה לו שני ילדים, והתגרשה ממ-נו כאשר הבינה כי לעולם לא ייצא מהמסים. אלא שהיא עצמה נדבקה במחלה והפכה לנרקומנית, החלה מריקה ומסניפה וחזרה להתגורר בבית הוריה.

היא השתתפה בתקציב המישפ-חה בתרומה חודשית של 500 ש"ח לזוריה סיפרה שהיא עובדת, ניס-תה לעבור גמילה, וכדי לעמוד בכל ההוצאות עברה, לדבריה, רק חודשיים בנות. למרות שהיתה כבר בת 28, עדיין דרשה ממנה אמה לחזור מרי לילה לפני חצות, והציקה לה כאשר עברה את שעת-סינדרלה.

שולה קיבלה אדון ממרקייט, ושם עברה גם בדיקת-אידס, מדי-מנרב שהגיע למקום. היא נמצאה נקיה מהמחלה. את הוריה היא מת-